

Дванадесетгодишенъ хлапакъ той вече почналъ да гони грѣцкитѣ ученици, да имъ се присмива и да се бори за българщината.

Единъ пжтъ отишълъ въ черковата Св. Спасъ. Тамъ се четѣло и пѣяло по грѣцки езикъ. Кога дошълъ реда да се чете „Отче нашъ“, ненадѣйно той се изтжпилъ рѣшително и вмѣсто по грѣцки, почналъ по славянски да чете: „Отче нашъ, иже еси на небеси, да св“. Ала въ сжщия мигъ хаджи Статъ, който се гърчелялъ, слиза отъ трона и право при Петка, хваща го съ рунтавата си ржка силно за ухото, удря му силна плѣсница задъ врата, па му казва:

— Хайде върви на Балкана, тука не се чете по български!

За тази дързостна постжпка казали на грѣцкия владика и той заповѣдалъ да прогонятъ това немирно и закачливо момче.

Тогавя Петко отишълъ въ Свищовъ и се училъ при тамошнитѣ бѣлѣжити учители Емануилъ Ваксидовъ и Костаки Тодоровъ. Тѣзи учители имали богати библиотеки, отъ които малкиятъ трудолюбивъ Петко много се ползувалъ.

Най-сетнѣ 16 годишенъ момъкъ, Петко се завърналъ въ Търново, като якъ, здравъ и рѣшителенъ българинъ да се бори за българско добрѣ наредено училище и за български езикъ. Още отъ Свищовъ Петко почналъ да съчинява разкази, пѣсни и стихотворения.

П. Р. Славейковъ учитель и поетъ.

Петко искалъ да отвори добро българско училище и търновчени го условили прѣзъ 1844 година за учитель въ Долня-махала (Асѣнова махала).